

Spoštovani kristjani in vsi ljudje dobre volje!

Po možnosti naj bolniki, ki prihajajo na zdravljenje v bolnišnico, že doma opravijo spoved, prejmejo sv obhajilo in, če je bolezen resna, tudi bolniško maziljenje. Tako ostanejo tudi v času zdravljenja na poseben način povezani z domačo župnijo in domačim duhovnikom. Obenem pa se tako tudi duhovno pripravijo na življenje v bolnišnici, ki ni vedno lahko.

Vsak bolnik v bolnišnici, ki čuti in želi prejeti zakramente, lahko popolnoma svobodno izrazi željo, da ga obišče bolnišnični duhovnik.

Bolnikom, ki sami ne morejo prositi za ta obisk, naj pri tem pomagajo svojci ali njihovi najbližji. Za pomoč pri tem pa se bolniki in svojci lahko obrnejo tudi na zdravstvene delavce, predvsem oddelčne medicinske sestre.

V nebesih sem doma

Izvajalec: Cerkevna

Avtor besedila: Anton Martin Slomšek

Avtor glasbe: Gregor Zafošnik

V nebesih sem doma,
to oznanjujeta
mi zemlja in nebo
in vsaka stvar lepo.

V nebesih sem doma,
od tega ne sveta,
nebes se veselim,
tja priti si želim.

V nebesih sem doma,
kjer družba angelska
se večno veseli,
si mene tja želi.

V nebesih sem doma,
tam Jezus krono da,
tam je moj pravi dom,
tam večno srečen bom.

Izdala: Bolniška župnija, Trubarjeva cesta 80, 1000 Ljubljana
Dežurna številka: 041/613-378
Odgovarja: p. Vladimir Rufin Predikaka, kpl.

11

Beseda tolažbe

Oltar najlepši je srca oltar

(S.Gregorčič)

Pred nekaj tedni smo pokopali človeka, starega 50 let. Bil je še poln življenja, ko ga je zalotila bolezen. Ležal je na postelji in čakal na iztek življenja. Pa je spet upal, da se bo pozdravil, čeprav so zdravniki trdili drugače. K njemu je prihajala zvesta sopotnica. Pogovarjala sta se, bila tiho, se imela rada, molčala, jokala. Zavedala sta se, da so zadnji dnevi, ki jih preživljata skupaj. Njuni dnevi so tekli v strahu, kaj bo. In v

žalosti, ker sta se že poslavljal od vsega, kar sta imela rada. V upanju, da se mogoče pa le kaj obrne. Slovo prinese mnogo čustev, najprej žalost, potem strah in jezo, včasih krivdo in sram. Vse je odvisno od odnosov, ki jih živimo.

Tega moža sem večkrat obiskal. Najprej bežno srečanje in pozdrav. Potem pogovor o njegovem življenju in delu. Sledilo je srečanje, ko je prejel zakramente. Takrat se je še bolj odprl. In bi se še mnogo bolj, če bi lahko govoril. Ker pa je govoril težko, je bil ta pogovor skromen. Toda, dotaknila sva se bistvenih stvari. Med pogovorom se je večkrat zagledal v steno, ali v prostor tja do stene. Kar odneslo ga je, pa je spet prišel nazaj in pogovor se je nadaljeval. Ko sem odhajal, je bil miren. Kot da bi se za njega zgodilo nekaj pomembnega. Nekaj svečanega. Prejem zakramentov ga je pomiril in mu dal drugačno upanje. Ne več na to, da bo ozdravel. Telo je bilo slabotno. Močnejša je bila duša, mir je bil v srcu. Predal je življenje Najvišjemu.

November
2021

In z žarom pripovedoval, kako je vsako leto poromal na Brezje, k Materi Božji. Ti spomini so oživel. Oživela je vera v srcu. In predanost.

Čez nekaj dni je mož umrl. Govoril sem z medicinsko sestro, ki ga je spremljala in mi povedala zanimiv dogodek. Nekega dne, malo pred bolnikovo smrtjo, je prišla v sobo in ji je rekel, da se nekdo skriva v omari. Ni ga spraševala, kaj bi to bilo, ni ga prepričevala, da to ni res, da ima le privide. Razumela je, da res nekaj vidi. Odšla je ter se vrnila z blagoslovljeno vodo in soljo in sobo in bolnika blagoslovila. On pa ji je rekel: »Beži, vas se boji.« Tisti, iz omare, je bežal. Ne pred medicinsko sestro, ampak pred blagoslovom. Kjer je svetost, se zlo mora umakniti. Pred smrtjo nekateri bolniki vidijo 'na drugo stran', vidijo duhovni svet. Tudi on je to videl. Večinoma ljudje mislijo, da so to prividi. Pa sem se naučil od bolnikov, da to ni tako. Res vidijo. To je njihov pogled, ki gre čez rob zemeljskega. Vidijo lahko prisotnost duhov, angelov, duše pokojnih, svetnike.

Bitka za dušo se dogaja do zadnjega trenutka. Zato je zelo pomembno, da bolne spremljamo z blagoslovom, z molitvijo in z zakramenti. Če je bolnik doma, je dobro njegovo sobo blagosloviti vsak dan, z blagoslovljeno vodo. Zelo koristi tudi, da sobo in stanovanje ali hišo pokadimo. V bolnišnicah so včasih bolniki zelo nemirni, celo agresivni. Medicinske sestre, ki razumejo, kaj je to bitka za dušo, jim pomagajo z blagoslovljeno vodo. Pred časom je bila pri meni medicinska sestra, ki je delala na covid oddelku. Povedala mi je, da je neko noč eden od bolnikov divjal in grozil in ni vedela, če bodo preživeli. V bolnišnice, ko so bolniki agresivni morajo včasih klicati tudi policijo. Neka moč je v bolnikih, ki je neustavljiva. Ta sestra je imela pri sebi blagoslovljeno vodo in tudi blagoslovljeno olje. Blagoslovila je tega moža ter molila zaje. Ni bilo dolgo, ko se je bolnik povsem umiril. Imeli so mirno noč.

Nekateri bolniki prihajajo v zadnjo uro življenja obremenjeni z mnogimi zamerami, nerešenimi odnosi, včasih tudi s sovraštvom. Zato je zelo pomembno, da ob izteku življenja opravijo spoved, da dobijo odvezo. Včasih ni časa za daljši pogovor, včasih ni mogoč pogovor, ker ne morejo več govoriti. Takrat rečem bolnemu, da ga Bog dobro pozna, da mu ni potrebno naštevati grehov. Naj globoko v srcu Bogu izroči vse, kar je bilo narobe z vidika vseh desetih božjih zapovedi. Da bom jaz namesto njega molil kesanje, on pa naj v srcu z menoj moli. Potem mu dam odvezo. To so sveti trenutki. Gospod se dotakne duše in jo očisti, olajša. Mnogokrat se to vidi na obrazu. Če je mogoče, takrat podelim tudi sveto obhajilo. Bolnik prejme najbolj pomembno hrano, hrano za dušo, ko gre na dolgo romanje s tega sveta k nebeškemu Očetu. Dobro

je, da na to romanje stopimo pripravljeni, okrepljeni. Da pot ne bo pretežka in predolga. Dobro je, da na oltarju srca takrat darujemo vse, kar imamo in kar smo. V takih trenutkih še posebno lahko rečemo s Simonom Gregorčičem, da je »oltar najlepši srca oltar.«

Silvo Šinkovec

Vsi sveti

Dnevi v začetku novembra nam kažejo, da smo člani Cerkve veliko občestvo: občestvo živečih in umrlih. Neogibno naše življenje teče h koncu. Marsikaj pride s tem na ta ali oni način do dovršitve, drugo se pretrga, ostane nedokončano in čaka na dovršitev. Tako smo kot Cerkev občestvo dovršenih in občestvo teh, ki čakajo na dovršitev. Saj smo »potujoče Božje ljudstvo«.

Praznik vseh svetih je vesel praznik, ki vlije vsako leto veliko tolažbe in poguma vsem, ki so se podali na pot Kristusovih blagrov, da morejo s potrpežljivostjo in ljubeznijo zmagovati nad svojimi notranjimi in prav tako zunanji bridkostmi in težavami.

To je slovesni godovni dan naših dragih, v Kristusu starejših bratov in sester, ki so dober boj izbojevali, tek dokončali, vero ohranili (prim. 2 Tim 4,7).

Apostol Pavel je v prvem pismu Korinčanom o razliki med zemeljskim in nebeškim večnim védenjem zapisal: "Zdaj gledamo z ogledalom, v uganki, takrat pa iz obličja v obličje. Zdaj spoznavam deloma, takrat pa bom spoznal, kakor sem bil spoznan." (1 Kor 13,12)

Potemtakem so naši preminuli ali pokojni še kako živi. Morda bi lahko celo rekli, da so na nek način bolj živi kot mi. Imajo namreč spoznanje in védenje, ki je našemu omejenemu umu za zdaj še skrito.

Na praznik vseh svetih se spominjamo predvsem tistih nešteti nebeških izvoljencev, ki na zemlji njihove skrite, a pred Bogom in v resnici velike svetosti nihče ni poznal in priznal. Morda so živeli med nami, pa nismo vedeli, kaj je v njih ustvarila Božja milost. Ti so namreč znali z Božjo pomočjo v življenju ohranjati in izpolnjevati, tisto posvečenje, ki so ga pri krstu prejeli. Zdaj se radujejo v neizrekljivem in veličastnem veselju (prim. 1 Pt 1,8), s svojim zgledom svetijo tudi nam, kažejo kako priti do zmage ter nas podpirajo s svojo priprošnjo, ki je v zelo veliko oporo naši slabosti.